

Tammikuu-Helmikuu • January-February 2017 No. 1 Volume 92

\$5.00 (HST
INCL.)
7.00 EUROA

Postage paid in Cash Vancouver, B.C. Canada
Publications Mail Agreement No. 40028608

Karjalasta Kanadaan

Eila Sissonen kertoo erittäin mielenkiintoisista elämän vaiheistaan, aivan lapsuudestaan saakka. Hän asuu nykyään miehensä Kalevin kanssa Kamloops BC:ssä.

Näin päivänvalon helmikuussa vuonna 1944 Sortavalan synnytyslaitoksella Suomen Karjalassa. Kertoman mukaan isoisäni oli tuonut äitini rekikydyillä maalta noin 16 kilometrin matkan kaupungin sairaalaan synnyttämään. Matkalla oli rekikin kaatunut lumessa, mutta ehjänä äiti kuitenkin selvisi perille.

Vuonna 1944 Suomi oli sodassa, joten isäni oli jossain siellä rintamalla puolustamassa Suomen itsenäisyyttä. Äitini kertoi, että isä oli päässyt kotona käymään, kun olin kuuden viikon vanha ja todennut että onpa pieni reppana. Veljeni on seitsemän vuotta vanhempi, joten häneen verrattuna olin varmaan pieni.

Aikanaan surusanoma tuli meillekin, kun pappi oli käynyt kertomassa, että isäni oli kaatunut (29.06.1944) sodassa ja kovista taisteluista johtuen, hänen ruumiinsa jäi kentälle. Veljeni muistaa isämme sankarihautajaisista Sortavalassa, missä haudattiin sodassa kaatuneita ja sotakentille jääneitä, ja kuinka tilaisuuden jälkeen ammuttiin kunnialaukauksia hautausmaan takana.

Saimme vielä hetken aikaa asua Karjalan kodissamme. Muistona on kuva, jossa istun veljeni sylissä kotimme puutarhassa heinäkuun 20.1944. Sota lopui ja evakkotie alkoi ja koska olin vain vauva-iässä, siitä ei ole mitään muistikuvaa. Veljeni on kertonut, kuinka hän pelkäsi, että minä putoan junan tavara-

hyllyltä, mihin äiti oli minut laittanut nukkumaan evakkojunassa. Sodan jälkeen sotaorvoille haettiin "sotakummeja". Minun kuvani kymmenen kuukauden ikäisenä, kosketti kalifornialaisperhettä ja heistä tuli minulle kummit. Saimme Kaliforniasta avustus-paketteja, joissa oli vaatteita, kuivattuja hedelmiä, pähkinävoita ja joku makeinen ja lelu. Äidiltä he olivat kysyneet kirjeissä mitä hän kaipaa, ja tietysti sota-ajan jälkeen kahvista oli puute, joten se oli hänen toiveensa. Kummiperhe lähetti vihreitä kahvinpapuja joita äiti paahtoi. Näin tuli äidinkin toive täytettyä.

Omat evakkomuistikuvat alkavat vasta Vilppulan Kolhosta, missä olimme päässeet asumaan maalais-talon pienen pihamökin tupakeittiöön. Me lapset pääsimme joskus talon puolelle syömään talonväen tekemää talkkunaa piimän kanssa. Yksi muistikuvista on, kun sain pienen astian ja sain mennä navettaan

Istun veljeni sylissä kotimme puutarhassa heinäkuun 20.1944.

Veljeni kanssa isoisän pihalla Limingassa vuonna 1947

hakemaan maitoa. Silloin on ollut Suomessa säännötely korttiaika, joten sitä maitoakin sai vain mitan mukaan. Talonväki oli ystävällistä väkeä ja äiti kertoi aikanaan, että talonisäntä oli lähtiessämme pohtinut, että mitähän pikku-Eilan elämäänkin mahtuu tulevaisuudessa.

Keväällä 1947 muutimme Vilppulasta Pohjanmaalle Liminkaan, sillä siellä asui jo muita suku-

laisiamme. Elämä tasaantui ja opimme, ettei karjalanmurre oikein sopinut Pohjanmaalle. Sille vähän naureskeltiinkin, joten murre tasaantui, mutta karjalanpiirakat kyllä maistuivat pohjalaisillekin. Kesäisin sain paimentaa lehmiä ja viedä niitä lehmihakaan ja iltaisin hakea kotiin lypsettäväksi. Yhdellä tuollaisella hakumatkalla nousi valtava ukkonen, taivas oli aivan musta ja salamoit. Liminka on maastoltaan tasaista ja tuohon aikaan siellä ei ollut paljon asutusta, vain avaraa peltoa ja pajukkoa.

Kun olin aukaisemassa lehmihaan porttia olin niin peloissani ukonilmasta, että laskeuduin alas ja rukoilin Jumalaa, että hän varjelisi minua ja että saisin aina olla Hänen turvassaan. Lehmät tulivat portista ulos ja lähtivät kävelemään kotia kohti ja minä niiden perässä. Ukonilma jatkui, mutta minulta oli pelko mennyt pois, ja kävely kotiin tutui kuin olisin kävellyt ilmassa. Usein tämän tapahtuman jälkeen istuin kiikussa ja laulelin omia kiitoslauluja.

Olin noin 10-vuotias, kun Kalifornian kummitäti ilmoitti ettei hän voinut enää auttaa, koska oli itse jäänyt leskeksi kolmen lapsensa kanssa miehensä kuoltua. Muistan kuinka sain kauniita vaatteita, joita kansakoulun alaluokilla sain pitää päällä.

Kansakoulun loputtua, 15-vuotiaana, muutin pois Limingasta ja sain vuodeksi kotiapulaisen paikan eräässä perheessä. Seuraavan vuoden olin Oulun kauppahallissa Kotivaran makkaratehtaan myymälässä harjoittelijana, mistä pääsin sitten jatkamaan koulutusta. Koulun jälkeen sain väliaikaisen toimitoapulaisen kesäpaikan Oulun kaupungin Satamatoimistossa, mikä kuitenkin muuttui vakituiseksi työpaikakseni. Olin oppinut vähän englannin kieltä koulussa ja niinpä yli kymmenen vuoden jälkeen

Todistaja

Published since 1925

Kanadan ja Yhdysvaltain suomalaisten helluntaiseurakuntien yhteinen julkaisu. Ilmestyy 10 kertaa vuodessa.

A joint publication of the Finnish Pentecostal Churches in Canada and in the United States of America. Published 10 times a year.

Kirjoituksissa esiintyvät mielipiteet ovat kirjoittajien, eivätkä välttämättä vastaa lehden toimituksen mielipiteitä.

Viewpoints expressed in this publication are those of the writers and not necessarily held by the publishers.

Julkaisija/Publisher

MISSION PRESS SOCIETY

1920 Argyle Drive,
Vancouver, BC V5P 2A8
TEL 604 321 0555

E-MAIL: editor@todistaja.com

Websivu/Webpage- www.todistaja.com

Päätoimittaja/Editor

Outi Alopaeus: editor@todistaja.com

Tuotanto ja ulkoasu/Production Manager

Keijo Sakara: keijo@todistaja.com

Rahastonhoitaja/ Treasurer

Keijo Sakara

Oikoluku

Airi Tomminen, Helena Rantanen,
Terttu Karhinen, Seija Sakara

Aluetoimittaja

Eljas Rossi, Hilikka Pellikka, Merja Tuohimaa

Toimituskunta

Erkki Ahonen, Liisa Liedes, Osmo Pieniniemi,
Eljas Rossi, Ulla Saari

Yhdyshenkilö Suomessa

REIJO METSÄLÄ

Velhontie 2 G 58 48350 Kotka
PUH 44.555.2506

Ilmoitushinnat:

\$10.00 palstatuuma.

Kihlaus ja perhetapahtumailmoitukset \$20.00.
kuvan kanssa \$30.00.

TILAUSOHJEITA

Kanadassa ja USA:ssa:

Voi tilata asiamiehiltä tai suoraan julkaisijalta.

Kanadassa: \$38.00. (sis. GST)

Kanadasta Yhdysvaltoihin \$43.00.

Tilaus Kanadasta muihin maihin \$50.00

USA: US \$43.00

Tilaus USA:sta muihin maihin US \$50.00

Suomesta:

Pankkilaitoksista tilisiirtona Danske pankki

nimellä Totuuden Todistaja (koko nimi),

UUSI Tili No. **FI9180001470846016**

Vuositilaus 45 euroa.

Muista maista:

CAD \$50.00, US \$50.00 tai 45.00 euroa.

ISON KIRJAN KOORDINAATTORI

Sylvia Rukkila

sylviarukkila@sympatico.ca

Huomio!

Lähetätkää **MAINOKSET** Adobe Acrobat PDF

ja **KUVAT: JPG or TIFF**

ÄLÄ sijoita grafiikkaa

sähköpostiin tai **WORD** dokumenttiin

\$4.50 (HST INCL.) 3.50 euroa

HST No. R 121903561

Publications Mail Agreement No. 40028608

We acknowledge the financial support of the Government of Canada, through the Canada Periodical Fund of the Department of Canadian Heritage.

Canada

TOIMITTAJAN PÖYDÄLTÄ

Uusi vuosi on hyvässä vauhdissa nyt kun helmikuu on jo edessämme. Jokainen päivä ja jokainen vuosi on uusi.

Psalmissa 118:24 sanotaan: ”Tämä on se päivä, (tai vuosi) jonka Herra on tehnyt; riemuitkaamme ja iloitkaamme siitä.”

Meillä itsekullakin on joka päivä päätettävänä, miten me sen käytämme, olemmepa sitten töissä, kotona tai missä tahansa. Voimme riemuita tästä uudesta vuodesta, jossa nyt olemme, olosuhteista huolimatta. Meille on annettu käsky riemuita ja iloita siitä päivästä, jonka Herra on meille antanut. Tämä päivä voi olla sinulle uusi alku, jos haluat luovuttaa koko elämäsi Jeesukselle. Joh. 14:6 Jeesus sanoo nämä sanat: ”Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani...” Emme pääse Jumalan tykö ilman Jeesusta. Saat kaikki syntisi anteeksi Hänen kauttansa. Tämä on päätös, jota ei voi kukaan muu tehdä kuin sinä itse.

Psalmi 105:1-3 sanoo: ”Kiittäkää Herraa, julistakaa Hänen nimeänsä, tehkää Hänen suuret tekonsa tiettäväksi kansojen keskuudessa. Laulakaa Hänelle, veisatkaa Hänelle, puhukaa kaikista Hänen ihmeistänsä. Hänen pyhä nimensä olkoon teidän kerskauksenne; iloitkoon niiden sydän, jotka etsivät Herraa.”

Muistutus, että lehti tulee nyt kuusi kertaa vuodessa postilaatikkoosi. Seuraava numero ilmestyy huhtikuussa. Kiitos teille, jotka olette uudistaneet tilauksenne ja kaikille, jotka olette lähettäneet varoja toimistoon!

Toivotan kaikille lukijoille oikein siunattua Uutta Vuotta 2017!

Outi

HINNAT ALKAEN SYYSKUU 2016

Kanada - \$38.00 USA - \$43.00

Ulkomaille - \$50.00

Lahjatilauhinnat:

Kanada - \$35.00 USA - \$38.00

Ulkomaille - \$50.00

**POHJOIS-AMERIKAN
SUOMALAISTEN
HELLUNTAISEURAKUNTIEN
TALVIPÄIVÄT
SAULT STE. MARIESSA
6-7.4.2017**

Kaikkia pastoreita, vanhimpia, kaikkien hallitusten jäseniä ja työntekijöitä kannustetaan tulemaan.

Kontakti: Pastori Rudy Hyvärinen
rlhyvarinen@yahoo.com tai 906-635-1469

Uskon kaita tie

Jos olet kulkija kaidan tien ja taivaaseen päämäärä sulla, olet monasti kokea saanut sen kuinka kaita on tie mi elämään vie ja jokaisen uskovan perustuksen täytyy koetelluksi tulla.

Uskon tiellä minäkin kulkenut oon jo lapsuudestani saakka.

Isä armias suuressa viisauudessaan kun koetuksia soi myös avunkin toi.

Ei lastaan jättänyt silloinkaan kun uuvutti raskas taakka.

Tuliahjoa kuumimman näki Herrani parhaaksi mulle. Valvoi Mestari työtään hetkittäin, kuona poltettiin kulta kirkastettiin.

Uskontietäni jatkan eteenpäin pääsin polulle kirkastetulle.

Nyt on sydämeni riemua tulvillaan näyttää valoisalta tie kaita.

Olen oppinut läksyn tään vaikean; Hän rakastaa kun kurittaa ja kaiken mitä sallii matkallain on parhaakseni koituva aina.

Ritva Sutinen

Sydämeni laulu

on Samuli Sirenin Tervehdys Ystävälle äänite! Laulut on koottu eri äänitteiltä vuosien varrelta. Monet menneiden vuosien paljon laulettu hengelliset virret ja laulut tuovat kuuntelijan mieliin ne entisen aikakauden ihanat sanat ja säveleet herkästi tulkittuina. Lisäksi on äänitteellä harvoin kuultavaa sahalla soittoa.

Tämä äänite lähetetään kaikille, jotka muistatte Todistaja-lehteä \$50.00 lahjoituksella.

Siunattuja hetkiä äänitteen äärellä!

Sydämeni laulu

Samuli Sirenin
Tervehdys Ystävälle

Pääkirjoitus

Samuli Siren

Kosketuskohta – OSA 1

Tyttäremme poika Joel tuli pyhäkoulusta. Mummi kysyi häneltä: "Antoiko ne mitään muistolauseita sieltä pyhäkoulusta?" Antoihan ne.

"Se oli jotenkin niin, että olkaa Sanan kuulijoita eikä sen tekijöitä." Joel muisti muistolauseen väärin päin. Mummi kysyi: "Mitä se sana tarkoittaa?" "Siinäpä se onkin," sanoi Joel. Tämän joutuu itsekkin monesti kokemaan. Siinäpä se onkin, kun ymmärtäisi mitä Jumalan Sana kulloinkin tarkoittaa.

Matt. 15:22: *"Ja katso, kanaantilainen vaimo tuli niiltä seuduilta ja huusi sanoen: Herra Daavidin poika armahda minua."* Miksi Raamattuun on kirjattu yhden ihmisen huuto? Se on esimerkkinä jokaisen henkilökohtaisesta mahdollisuudesta. Jeesus vahvistaa sen Matt. 11:28: *"Tulkaa minun tyköni kaikki työtätekevät ja raskautetut, niin minä annan teille levon."* Jeesus ei ainoastaan vastannut kanaanilaisen vaimon huutoon, vaan laajensi sen koskemaan kaikkia. Kun tulemme Hänen tykönsä, Hän sanoo Luuk. 24:9: *"Kosketelkaa minua ja katsokaa."* Joh. Evan. 20:27-28: *"Sitten Hän sanoi Tuomaalle: "Ojenna sormesi tänne ja katso minun käsiäni, ja ojenna kätesi ja pistä se minun kylkeeni, äläkä ole epäuskoinen, vaan uskovainen. Tuomas vastasi ja sanoi Hänelle: "Minun Herrani ja minun Jumalani." Tätä vastausta: "Minun Herrani ja minun Jumalani," Jeesus odottaa koko ihmiskunnan vastauksena.*

Jeesus oli kosketuskohtana ihmisen henki, sielu ja ruumis kolminaisuuden osuudelle. Sokeat saivat näkönsä. Kuurot saivat kuulonsa. Rammat lähtivät kä-

velemään. Tuhannet nälkäiset saivat ravinnon. Hän oli myös sieluelämän kosketuskohtana. Masentuneet, sieluelämältään sairaat saivat parantavan kosketuksen. Ennen kaikkea iäisyshengellä oli mahdollisuus saada iankaikkiseen elämään johtava kosketus. Nikodeemus sai vastauksen pelastuskysymykseen. Ihmisen tulee uudestisyntyä ylhäältä, päästäkseen sisälle Jumalan valtakuntaan. Jeesus sanoi ristillä vierellään olevalle ryövärille: *"Totisesti minä sanon sinulle. Tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa."*

Mikä on Jeesuksen voimakkain ja vaikuttavin kosketuskohta?

Kun Jumalan rakkaus anteeksiantamuksessa kohtaa ihmisen. Jeesus sanoi ristillä: *"Isä anna heille anteeksi."* Mark. 15:39: *"Mutta kun sadanpäämies, joka seisoi häntä vastapäätä, näki näin hänen antavan henkensä, sanoi hän: "Totisesti tämä ihminen oli Jumalan Poika."* Mikä sai sotapäällikön näin toteamaan? Kun pahantekijät ja ryövärit nautittiin ristille, mitä hän silloin näki ja kuuli? Vihaa ja katkeruutta. Kun pääsivät täältä alas, kostaisin noille kiroituille roomalaisille kaiken sen vääryyden mitä ovat aiheuttaneet: Mutta nyt mies keskimmaisella ristillä huutaa: *"Isä anna heille anteeksi."* Ei se mitä sadanpäämies oli kuullut Jeesuksen tekemistä ihmeistä, miten sairaat paraniivat, miten meri tyyntyi, miten viidellä leivällä ja kahdella kalalla ruokittiin tuhansia ihmisiä, vakuuttanut Jeesuksen jumaluudesta, vaan anteeksiantamuksessa kohdattava rakkaus.

Jeesuksen haavat eivät tulehtuneet eivätkä märkineet. Ne eivät vuotaneet katkeruuden eikä koston mätää. Niistä ei levinnyt kuoleman lemmu. Ne vuo-

tivat anteeksiantamuksen rakkauden öljyä. Haavat umpeutuivat, mutta ei syyttäväksi muistutukseksi, vaan todistukseksi rakkauteen ja anteeksiantamiseen perustuvasta lunastustyöstä. Noiden haavojen kautta sai epäilevä Tuomaskin uskoonsa uudistavan kosketuksen.

Siirrymme tähän päivään, aikaan, jossa me nyt elämme. Onko meidän aikamme kanaanilaisen vaimon huuto: *"Herra Daavidin poika armahda minua,"* sammunut? Se huuto on enemminkin voimistunut. Mistä löytyy vastaus, kosketuskohta tuohon huutoon? Jeesus sanoi: *"Kun Pyhä Henki tulee teihin te tullette olemaan minun todistajiani."* Meidät on kutsuttu olemaan Jumalan anteeksiantamuksen ja rakkauden kosketuskohtina. Me emme voi antaa vastausta huutoon, puristamalla sitä itsestämme esille. Meidät kutsutaan olemaan Jumalan mahdollisuuksien kanavina. Omien suunnitelmien ja mieltymyksiemme mukaan annetut vastaukset huutoon voivat olla jopa esteenä Jumalan mahdollisuuksien esille tulemiselle.

Mitä teemme? Emme edes tarvitse pyytää Pyhää Henkeä johtamaan, vaan antautua Pyhän Hengen johdatettaviksi, niin että voimme olla kosketuskohtina Hänen johtamallaan tavalla. Silloin toteutuu lupaus: *"Minun ikeeni on sovelias ja minun kuormanani on keveä."* Ei tarvitse pelätä pohjaanpalamista. Väsyä kyllä voi. Mutta sitten Jeesus sanoo: *"Levätäkö välillä."* On suorastaan järkyttävää, jos joudutaan omien tai toisten meille antamien ohjelmien näännyttämiksi.

Samuli Siren

Jatkuu seuraavassa numerossa

HETKIÄ ELÄMÄSTÄ

Ihmeellinen kokemus!

Eräänä kauniina keväisenä aamuna pukeuduttuani olin aikeissa tassutella keittiön puolelle, kun kääntyessäni jalka luiskahti kovalla lattialla. En kuitenkaan kaatunut, mutta viiltävän kivun takia kumarruin melkein kaksin kerroin.

Siinä käden ulottuvilla oli (nyt jo edesmenneen) vaimoni Saaran aiemmin käyttämä rollaattori, jonka avulla pääsin takaisin vuoteen reunalle istumaan.

Luulin, että tuo oli vain tilapäinen vihlaisu, mutta polte ei lakannut vaan pikemminkin paheni. En voinut liikkua ilman rollaattoria. Luultavasti lääkärireissu olisi ollut turha, sillä olin kokenut samantapaisen tärskyn joskus vuosia sitten, jolloin diaknoosi oli lihasvähähdys. Hoito-ohjeena: aika parantaa! Kivun kanssa oli todella vaikeaa, sillä Saaran sairauden vuoksi myös taloustyöt olivat vastuullani.

Kipua oli kestänyt hellittämättä jo kolmatta päivää, kun istahdin Saaran seuraksi olohuoneeseen. Kiemurtelin

vähemmän kivuliaaseen asentoon nojatuoliin ja selasin netistä tutun saarnan miehen, Marko Selkomaan jo aikojen ja sitten pitämän puheen.

Puheensa päätteeksi Marko piti rukoushetken ja kehotti myös netin ääressä olevia katsojia laittamaan käden sairaan paikan päälle, kuten Raamattu kehottaa. "He panevat kätensä sairasten päälle"... Silloin aivan kuin heräsin ja sanoin vaimolleni: "Kuulehan Saara, minä en menetä mitään, jos teen niin kuin Marko kehottaa." Asetin toisen käteni pahimman, polttavan paikan päälle ja ihme, samassa hetkessä kipu oli poissa!

Tunnustan, että olen suhtautunut erittäin varoen tällaiseen n.s. "kaukosäätöön", varsinkin kun on kysymyksessä taltioitu tilaisuus. Tätä kirjoittaessani on aikaa jo kulunut kaksi viikkoa kerrotusta, eikä kipu ole palan-

nut! Kunnia Herralle!

Uskonelämäni aikana olen saanut kokea useita ihmeitä ja kiitän niistä Jeesusta, jokaisesta pienimmästäkin ihmeestä. Ehkäpä tämä tapahtuma voi olla jollekin rohkaisuksi. Jumala ei ole sidottu aikaan. HÄN ON! - Aina ja kaikkialla. Aamen!

Eljas Rossi

.....

Muistelo

Muistelo Karjalan kunnailta, jossa pienenä "Kiurulintus" poikasina vel-

jeni Arvon kanssa usein iltaisin kuultiin Mammamme ääni:

"Siivillenne siitä nyt." Emme muistaneet äänensävyänsä, mutta nukkumaan menoksi sen käsitimme.

Oletko nähnyt miten pieni varpunen menettele käydessään "siivillensä"? Me vaimoni Eilan kanssa näimme sen kesäiltana puutarhakeinussa istuessamme vuonna 2000. Melkein meitä kosketavalle, pitkälle puunoksalle lensi varpunen hyvin lähelle meihin päin.

Se kallisti päänsä, oikean siipensä kuin olkapäätä vasten ja sulki silmänsä: Se kävi "siivelleen" nukkumaan

Emil Kiuru

JATKOA ETUSIVULTA

Karjalasta Kanadaan

kirjoitin kortin sotakummitädilleni vanhaan Kalifornian osoitteeseen ja kysyin: "Do you remember me?" Vastaukseksi sain koneella kirjoitetun noin kolme sivua pitkän kirjeen, jossa hän kertoi kuulumisia ja iloitsi, että olin ottanut häneen yhteyttä. Kirjettä lukiessani sain käyttää paljon sanakirjaa ja jopa toisten apua, ymmärtääkseni kirjeen sisällön.

Suomiseura järjesti seuramatkoja Amerikkaan ja vuonna 1966 oli kaksi matkaa tarjolla, 4-viikon ja 10-viikon. Ilmoittauduin neljän viikon matkalle, mutta vastauksena tuli, että se oli jo loppuun myyty. Tiesin, että kesä aika oli kiireisin aika toimistossamme, mutta uskaltauduin kysymään johtajalta, että voinko ottaa loman ja lisäksi omaa vapaata Amerikan matkaa varten. Sain myönteisen vastauksen: "Pitäähän Eilalle antaa vapaata, kun hän matkustaa Amerikkaan".

Amerikassa

Kesäkuussa 1966 lensin Helsingistä New York'iin ja kummitäidin sukulaiset olivat vastassa. Sain viettää heidän kanssaan muutaman päivän kaupunkia katselemassa. Niska kipeänä sitten tuijottelin korkeita pilvenpiirtäjiä ja kaikki oli suurta ja outoa Ouluun verrattuna. Kielitaitoni oli hyvin alkeellista, joten arvaamalla ja sanakirjan kanssa selvisin eteenpäin. New York'ista minut laitettiin Greyhound bussiin matkalle San Franciscoon, Kaliforniaan. Bussimatka kesti noin kolme päivää ja kaksi yötä ja matkalla kaksi bussia meni rikki ennen Chicago'a.

Huomasin vain, että matkustajat menevät kaikki pois ja bussissa alkoi olla palaneen käryä, joten vaisto sanoi, että parasta seurata muiden perässä ulos. Kuljettaja oli varmasti kuuluttanut matkustajille tilanteen, mutta en tietysti nopeasta puheesta ymmärtänyt asiaa. Sama toistui hetken päästä uudessa bussissa. Liekö huonosti huollettu

vara-auto tuotu tilalle, joten taas menitiin ulos. Nyt jo reippaasti kokosin tavarani mukaan ja muutin itseni uuteen bussiin. San Francisco'ssa oli kummitätini vastassa ja vei kotiinsa väsyneen matkalaisen. Kyllä oli hienoa päästä oikaisemaan jalkansa ja sänkyyn nukkumaan pitkän mantereen halki kulke- neen bussin jälkeen.

Siitä alkoi kymmenen viikon seikkailu uudella mantereella, niukalla kielitaidolla. Sain kuulla kummitädiltäni, että olin ollut heidän ensimmäinen kummilapsensa. Täti oli järjestänyt niin, että vietin viikon tai muutamia päiviä eri puolilla Amerikkaa hänen perheensä kanssa. Ollessani lähellä Seattle'a vierailulla, sain mahdollisuuden matkustaa Vancouveriin Kanadaan. Pemberton'issa asui suomalaisia sukulaisiani ja sain olla heillä viikon verran kylässä. Vancouver'issa pääsin Concordia kirkkoon, missä suomalaiset kokoontuivat. Heinäkuussa 1966 heillä oli Stanley puistossa kesäretki, jossa sain olla mukana.

Oli hienoa tavata niin paljon suomalaisia yhdessä ja tavan mukaan tietysti otettiin ryhmäkuva, kuvaajana Kalevi Sissonen. Koska olin Suomesta käymässä Kalevi kirjoitti osoitteen talteen, että voi laittaa ryhmäkuvan Suomeen. Aikanaan kuva tuli Ouluun ja ettei tulisi liian pitkää kertomusta, kolmen vuoden päästä, 1969, Kalevi ilmoitti, että tulee vanhempiaan tervehtimään Suomeen ja kysyi, että voisiko hän myös käydä Oulussa!

Parina viikonloppuna tapasimme ja sitten menimme kihloihin, vaikka emme todella tunteneet toisiamme. Kalevi palasi takaisin Kanadaan ja olimme kihloissa ja kirjeenvaihdossa. Se oli meidän seurustelua ja tutustumista toisiimme. Keväällä 1970 saavuin morsiamen viisumilla Vancouveriin. Aikaa oli annettu 30 päivää ja sinä aikana piti mennä naimisiin tai poistua maasta.

Huhtikuun 18. 1970 Concordia kirkon naiset järjestivät meille kau-

Olin noin 10-vuotias, kun Kalifornian kummitäti ilmoitti, ettei voinut enää auttaa, koska oli itse jäänyt leskeksi kolmen lapsensa kanssa miehensä kuoltua.

niin hääjuhlan kirkolla. Hävieraita oli kirkko täynnä, ehkä osa uteliaisuutta, että millaisen vaimon Kalevi haki Suomesta. Mielenkiinnolla luen tuota vanhaa vieraskirjaa, jossa on hävieraitemme nimikirjoitukset. Nyt sentään tunnen heidät, mutta silloin he olivat kaikki minulle vieraita.

Perhe lisääntyi ja saimme kaksi lasta. Kun he olivat pieniä, laitoin heidät usein ulos leikkimään pihalle. Yksi tapaus on jäänyt erikoisesti mieleen. Paula oli silloin noin kolme-vuotias ja Mika melkein vuoden vanha. Mika oli leikkikehässä, ettei tullut vahinkoja ulkona. Tein töitäni sisällä ja aina välillä vilkaisin ulos, että kaikki on hyvin. Sitteen yht'äkkiä huomasin, ettei siellä ollut kumpaakaan lasta näkyvillä ja leikkikehän reunat olivat ylhäällä ja vain vaatekasa leikkikehässä, joten totesin, ettei Mika ollut millään päässyt sieltä pois! Ensimmäinen ajatus mikä tuli mieleen; Jeesus on noutanut omansa! Ja minä raukka jäin tänne.

Ulkona oli aivan hiljaista, ei edes liikenteen melua kuulunut. Kauhukouraisi sisintäni ja jaloista meni tunto, seisoin keskellä lattiaa pienessä kodissamme. Hetken päästä näin ikkunasta, että joku ajaa polkupyörällä kadulla ja ajattelin että tuokin raukka on jäänyt ylösotosta! Jäykin jaloin lähdin liikkeelle ja menin ulos pihalle. Keittiön-

portaiden alta löysin lapset piilossa. Paula oli saanut vedettyä veljensä pois kehästä ja vienyt mukanaan piiloon. Tapaus puhutteli minua, sillä noina vuosina puhuttiin ja opetettiin Jeesuksen toisesta tulemisesta paljon ja että Hän hakee omansa pois, sekä elävät että kuolleet, jotka ovat tunnustaneet Jeesuksen Jumalan Pojaksi ja ottaneet Jeesuksen vastaan Vapahtajanaan.

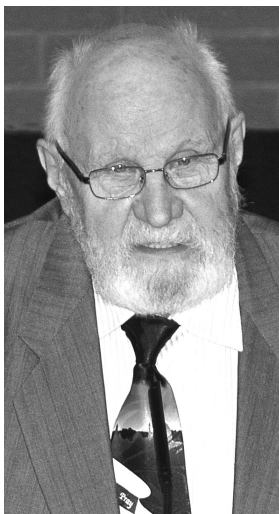
Tästä tulisi liian pitkä kertomus jos kertoisin kaikista tapahtumista, mitä tämä elämä uudessa maassa ja Jeesuksen omana on elämäni tuonut. Tuo pikku tyttönä rukoilemani rukous on tuonut siunauksen ja olen saanut oppia ja tuntea, että omilla avuilla ja töillä emme taivaankotiin pääse. Vain Jeesus on ainoa tie Taivaaseen!

Lopuksi lainaan Jeesuksen omat sanat Matteuksen evankeliumista, luku 10: jakeet 32-33: "Sentähden, jokaisen, joka tunnustaa minut ihmisten edessä, minäkin tunnustan Isäni edessä, joka on taivaissa. Mutta joka kieltää minut ihmisten edessä, sen minäkin kiellän Isäni edessä, joka on taivaissa."

Joten meidän jokaisen tulee tehdä valinta! Kiitos Jeesukselle, hänen rakautensa riittää kaikille, jos vain haluamme ottaa sen vastaan.

Eila Sissonen

Viisaat miehet etsivät Häntä vieläkin

Joulu on nyt takanapäin, joulukortit on lähetetty ja paljon joulutervehdyksiä on saatu vastaanottaa. Niitä on mukava selailla ja lukea uudestaan.

Yksi ystävämme oli kirjoittanut hyvän joulun ja uudenvuoden tervehdyksen lisäksi kortin alareunaan otsikossa näkyvän lauseen. Kuvassa oli Itämaan tietäjät. Se jäi mieleeni ja kun sitä tarkemmin ajattelee, Idän viisaat miehet löysivät Jeesuksen. Miten on laita tämän ajan viisaiden kanssa? Silloin Jumalan tähti vei miehet perille, he halusivat tulla kumartamaan ja kunnioittamaan kuningasta.

Kuinka kauan kesti matka Itäisiltä

mailta, emme tiedä, mutta Jeesus lapsi oli kuitenkin vielä Betlehemissä. Kun julma Herodes määräsi suoritettavaksi verilöylyn kaupungissa ja sen ympäristössä, oli Jeesus jo turvallisen matkan päässä Jumalan johdatuksessa. Samoin idän miehet johdatettiin toista tietä omaan maahansa. Oli varmaan mennyt muutamia viikkoja ennen kuin Jumala määräsi nuoren perheen lähtemään Egyptiin.

Kun ajattelee nykypäivän kristillistä seurakuntaa ja herätysliikkeitä, niin kuinka suurta osaa tässä näytelmässä hallitsevana tekijänä on korkealle nostettu ihmisen viisaus. Viisaus on valttia joka paikassa. Ilman päästötodistuksia tai väitöksiä ei ih-

minen pääse mihinkään, vaikka olisi Jumalalta kuinka selvä kutsu ja näky. Onko seurakuntakin siirtynyt hengelliseltä linjalta älylliselle linjalle? Alkuseurakunnan aikana ei ollut montaa viisasta ja jalosukuista Paavalin mukaan. Jeesuskin kiitti Isää, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväsiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille. Lisäksi Hän lähettää terveisiä kyselevälle Johannes Kastajalle. Lyhyessä viestissä on loppulauseena: "...ja köyhille julistetaan evankeliumia." Kun kirkko siirtyy Hengen johdatuksesta ihmisviisauden johdettavaksi, käy niin kuin on käynyt, että Raamatun ohjeet joutavat sivuun pantaviksi.

Raimo Silegren

Sannin Palsta

Jeesus - Hyvä Paimen

Joh. 10:11: "Minä olen se hyvä paimen, hyvä paimen antaa henkensä lammasten edestä." Tämä sana on osa Jeesuksen suuresta paimenpuheesta. Hän lausuu tässä puheessaan tuomion Israelin uskottomille paimenille, jotka eivät ole välittäneet lampaista. Hän nimittää heitä varkaiksi ja ryöväreiksi ja palkkapaimeniksi.

Tämän tuomion kohteena ovat roomalaiset vallanpitäjät, Herodes Antipas ja Pilatus sekä ylipapit Hannas ja Kaifas. He eivät hyväksyneet Jeesus Nasaretilaista ja Hänen opetuksiaan. He pelkäsivät tätä uutta voimallista profeettaa, jonka persoonaan niin hyvin sopivat Israelin odottaman Messiaan tuntomerkit. Jeesuksen vastaus heidän kysymyksiensä: "Oletko sinä Kristus," oli selkeä. "Katsokaa tekojani joita teen Isän nimessä ja lähettämänä, etlette usko, ette ole lampaitani." Kuitenkin Hänen suurin tekonsa oli se, että Hän antoi

henkensä lammasten puolesta. Jae 10:11. Se on Hänen virkatodistuksensa, että Hän kuoli puolestamme. Vaeltaessaan ihmisjoukkojen keskellä Hänestä sanotaan, että Hän sääli heitä, kun he olivat nääntyneet ja hyljätyt, niin kuin lampaat joilla ei ole paimenta.

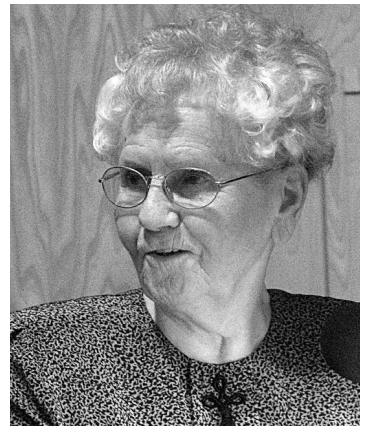
Hoitaessaan pelokkaita opetuslapsiaan ylönousemuksensa jälkeen, Hän aina näytti heille haavojensa jäljet, jotka Hän sai ristinpuussa. Mutta ennen muuta Jeesus puhuu tässä omasta henkilöstään sanomalla: "Minä olen se hyvä paimen." Tässä esityksessään Jeesus seuraa profeetta Hesekielin ja Psalmien muotokieltä. Kenties Jeesus ei ole koskaan puhunut valtavammin ja koruttomammin maailman historiallisesta paimenvirastaan kuin noina vaarallisina päivinä, kun vangitseminen, tuomio ja ristiinnaulitseminen olivat aivan lähellä. Tämä Hyvä Paimen rakastaa laumaansa Jumalan rakkaudella, mutta samalla siinä on sellai-

sen armahduksen lihaksi tuloa Ihmisen Poikana, joka ei ole tästä maailmasta ja sen yllä on jo kuoleman varjo.

Hyvästä Paimenesta tuli kristillisen taiteen vanhin kuva. Tämä kuva Jeesuksesta on Uudessa testamentissa apostoli Pietarille ja myöskin Paavalille Hebrealaiskirjeessä määritelty erikoisella tavalla. Millainen sitten on tämä Hyvä Paimen, josta Vanhan testamentin profeetat ennustivat? Näin sanoo Herra, Hes. 34:23: "Ja minä herätän heille yhden paimenen heitä kaitsemaan, ...". Jes. 40:11: "Niinkuin paimen hän kaitsee laumaansa, nostaa karitsat käsivarsillensa ja kantaa niitä sylissään, johdattelee imettäviä lampaita. Hes. 34:16: Tämä paimen sanoo: "Kadonneet minä tahdon etsiä, eksyneet tuoda takaisin, haavoittuneet sitoa, heikkoja vahvistaa; ..". Kuinka valtavalla tavalla tämä toteutuikaan Jeesuksen elämässä. Jeesus täytti profeetta Hesekielin ennustuksen. Hän sanoo: **1. Kadonneet**

minä tahdon etsiä. "Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan sitä, joka on kadonnut." **2. Eksyneet tuoda takaisin.** Hän sanoo: "Paimen etsii kadonneen lampaan ja tuo sen laumaan." **3. Haavoittuneet sitoa.** Hän sanoo: "Laupias samarialainen Jerikon tiellä satoi pahoinpidellyn haavat ja vei majataloon turvaan ja hoitoon." **4. Heikkoja vahvistaa.** Jeesus sanoo Pietarille: "Minä rukoilen puolestasi, ettei uskosi raukea tyhjiin. Kun palajat, vahvista veljiäsi." Paimen on esirukoilijamme. Jumalan luota pois eksynyt ihminen on nääntynyt ja haavoilla vielä tänäänkin.

Jeesuksen vertaus kadonneesta lampaasta (Luuk. 15:3-7) kertoo kuinka paimen lähtee sen yhden perään, joka oli laumasta eksynyt ja kantaa sen sylissään takaisin laumaan. Jeesus tahtoi tällä kertomuksella osoittaa, että Hänelle jokainen ihminen on etsimisen arvoinen. Hyvälle Paimenelle ei ollut yhdentekevää mis-

sä oli tuo yksi laumasta eksynyt. Tämä koskee meitäkin. Jokainen ihminen on tänään Jumalalle sanomattoman kallisarvoinen! Ilman tätä etsivää rakkautta ei meistä kukaan pelastuisi. Sanoma Hyvästä Paimenesta on siinä, että meitä etsitään. Oma etsimismme ja ponnistelumme löytää tie kotiin Jumalan luo ei onnistu, ellei Jeesus pääse meitä löytämään, hoitamaan ja parantamaan syntihaavoista, joita omilla teillä vaeltaessamme olemme saaneet. Hän ei vain anna anteeksi syntejämme, vaan on suuri parantaja ja vaurioitten korjaaja. Hän tekee meidät hengellisesti terveiksi.

Sanni Särkkä

KOTITIELLÄ PALSTA

ISÄN RAKKAUS

Pihalla myrskyä. Pysähdyn ikkunan luo ja katson ulos. Olen tehnyt sitä uudestaan ja uudestaan, kuinka useasti aamusta saakka. Voimakas tuuli riepoo puitten oksia ja heittää valkeaa lunta estäen näkyvyyden. Lumimyrsky.

Sisällä on lämmintä ja viihtyisää ja tunnen melkein syyllisyyttä siitä, että saan olla turvassa ja toiset joutuvat kulkemaan lumimyrskyn läpi. Nämä talven myrskyt ovat normaalia Pohjois-Ontarion talvi elämää, olisihan tähän jo pitänyt tottua.

Edellisiltana olimme keskustelleet tyttäremme kanssa hänen kotiinpaluustaan Etelä-Ontariosta joululomalle kotiin. Sää tiedotukset eivät luvanneet mitään hyvää, vain säävaroituksia päivästä toiseen. Päädyimme siihen, että isä lähtee hakemaan lastaan tai tapaa hänet jossain kohtaa matkasta. Näin he voivat ajaa peräkkäin kotiin turvallisuussyistä, tyttäremme estelyistä huolimatta. Kyllä siitä keskusteltiin pitkään ennen kuin hän suostui ajatukseen, että miksi vaivata isää, olenhan jo aikuinen ja hyvä ajamaan. Lupaani ajaa varovasti. Sitä paitsi tarvitsen autoani.

Meidän puolellamme olivat selitykset pitkän matkan talviajon vaarallisuudesta varsinkin lumimyrskyissä ja kuinka tärkeää on kokemus, mitä hänellä ei ollut tällaisesta tilanteesta. Muistutimme häntä, että vanhempina olemme menneet läpi kaikenlaisia tilanteita ja myrskyjä elämässämme. Tie-

dämme mistä puhumme. Asia sovittiin ja levollisina menimme nukkumaan odottaen seuraavan päivän suunnitelmien toteutumista.

Aamulla pakattiin auto. Keitin kuumaa kahvia mukaan, laitoin evästä, ylimääräisiä peitteitä, hattua ja lapasta mukaan. Oli muitakin välineitä, lapiota

ei saanut unohtaa. Jos kerran tietää, mitä on edessäpäin miksi siihen ei valmistuisi. Nämä olivat niitä maallisia varusteita. Mutta kun aamuhämärässä auton takavalot häipyivät näköetäisyydeltä kotipihaan, äitinä rukoilin hartaasti, että isä toisi lapsensa kotiin turvallisesti. Isän rakkaus tekee mahdolltomasta mahdollisen. Varmaan jokaiselle äidille ja isälle kaikki tämä huolehtiminen on tuttua tarinaa. Tuntui, että rukouksesta huolimatta oli sellainen pieni pelko ja levottomuuskin vaivasi. Mitä jos...??? Se kaiheri ja kaiheri mielessä. Tämä tulisi olemaan pitkä päivä.

Kuinka helppoa onkaan luottaa rukousvastauksiin toisten kohdalla, mutta asia onkin toinen, kun se tulee omalle kohdalle. Tulee pieni epävarmuus. Luotanko minä Vapahtajaani ja kaikkiin niihin Raamatun ihaniin lupauksiin, mitä meille on annettu? Ihan sataprosenttisesti? Hänen täydelliseen huolenpitoonsa joka tilanteessa. Niinpä palasin ikkunan luota istumaan ja juttelemaan Vapahtajani kanssa. Myönsin, että tarvitsen apua luottamukseen ja pelon voittamiseen. Hän ymmärsi, kuunteli vuodatustani, eikä moittinut vaan antoi ymmärtää, että kun rukoilet, jätät asian Hänen hoidettavakseen. Luota minuun, sillä Minä olen Maailmankaikkeus, Taivaallinen Isä. Suojelen, turvaan, tuen ja hoidan. Olenko koskaan jättänyt lastani yksin kulkemaan myrskyn keskellä? Olenko sinua jättänyt yksin sel-

laisessa tilanteessa? Olen ollut siellä kuin näkymätön turvaverkko, seurannut jokaista liikettä ja matkantekoa, joskus sinun tai heidän tietämättään. Minä kuljetan myrskyn kuin myrskyn läpi.

Mieleni rauhoittuu. Minä luotan Häneen johon minä uskon. Kiitän jopa nykyajan tekniikasta, millä saa yhteyden matkalla oleviin, aviopuolisooni ja tyttäreeni. He tapaavat toisensa vihdoin jossain matkan vaiheessa ja aloittavat matkanteon kotiinpäin, lapsi edellä ja isä perässä seuraten tarkasti lapsensa matkantekoa sekä kaikkea siihen liittyvää, että matka jatkuisi turvallisesti eteenpäin. Kiitollisuuden huokaus nousee sydämeistä.

Ymmärrätte suuren iloni ja helpotuksen kun illan hämärässä autonvalot kääntyvät kotipihaan. Ikkunalla palavat kyntteliköt merkiksi, että täällä odotetaan. Isän rakkaus hoiti lapsen turvallisesti kotiin. Tyttäremme vakuutti kuinka se tieto, että isä seuraa ja on matkassa mukana, otti kaiken pelon pois ajamisesta lumen ja myrskyn keskellä. Se rauhoitti, vaikka näkyvyys edessä olevasta tiestä oli välillä hyvinkin huono. Näin myös meidän Taivaallinen Isämme hoitaa lapsiaan matkanteossa. Tie voi olla vaaroja ja mutkia ja kaikenlaisia yllätyksiä täynnä. Olkoonpa silloin meidän matkavarustuksena usko ja luottamus Isän läsnäoloon ja siihen, että Hän kuulee rukouksemme tänäkin vuonna tyynessä ja myrskyssä ja kulkee kanssamme. Turvallista matkaa!

Merja

Lähetystyön Viesti

Costa Rican kylätiellä

Linja-auto nousee ja laskee kuin pihakeinu kapealla kylätiellä. Kuluneuvo muistuttaa entistä suomalaista Postiautoa. Torven kuva vain puuttuu sen ulkosivusta. Toista tuntia kestäneen matkan jälkeen Nicoyan kaupungista poistun autosta Mansion nimisen kylän risteykseen. Tämä Nicoyan alue sijaitsee Keski-Amerikan Costa Ricassa. (suom. Rikas Rannikko).

Maailmassa on puolisen tusinaa blue zone aluetta eli sinistä vyöhykettä, joista yksi sijaitsee juuri Nicoyan niemimaalla. Sinisillä vyöhykkeillä asuu poikkeuksellisen suuri määrä yli satavuotiaita ihmisiä. Kävellessäni mutkittelevaa savitietä, sen oikealla puolella on sademetsän kaltaista viidakkoa. Vasemman puolinen maisema tarjoaa kumpuilevia niittyjä, joiden taustaa reunustaa vuorijono.

Matkan tarkoitus on vierailla maa-laistalossa, jossa kuuleman mukaan

asuu yksi sinivyöhykkeen edustaja. Hän on lempinimeltään Panchita,

109-vuotias nainen. Tien päässä on matalainen maja jota kohti astelen jän-

Matala maja, Panchitan koti näkyy tien päässä. Sen sisällä avautuu rauhallinen ilmapiiri ja iloinen henki.

nittyneenä.

Komean näköinen noin 70-vuotias kuparinruskeaihoinen mies havahtuu saapumisestani. Mitään etukäteistä sopimusta tapaamisesta ei olla sovittu. Esittelen itseni ja kerron matkani syyn, halun tavata kodin vanhinta. Mies on maltillinen ja ystävällinen asiani suhteen.

Teemme tuttavuutta espanjan kielellä puolin ja toisin. H-hetki on edessä kuin lyhyt otsatukka. Siihen on tartuttava jokaisella solulla. "Tuolla on Panchita," mies viittaa verhon takana olevaan makuuhuoneeseen. Isännän Magdalena niminen 67-vuotias vaimo, joka on jo monessa sukupolvessa tämän perheen jäsen tulee kanssani kodin

JATKUU SIVULLA 7

Ystävyytemme jatkuu

Olin puhevuorossa kansainvälisessä seurakunnassa. Kuulijakunta oli suurimmalta osalta pakolaisia Iranista, Irakista ja Afghaanista. Alkukokouksessa riitti laulua, musiikkia ja tanssia, jota iloni oli seurata, ja nauttia siitä vapaasta ilmapiiristä.

Istuin iranilaisen miehen vieressä, kun siihen tuli irakilainen mies tervehtimään meitä. He alkoivat halata ja itki-vät ilosta. Irakilainen mies sanoi: "Tiedätkö, kun ennen olimme musliimeja, vihasimme toisiamme, mutta nyt kun olemme Jeesuksen seuraajia, me rakastamme toisiamme? Vain Jeesus voi saada tälläistä aikaan." Sitten halattiin kaikki kolme enkä mahtanut mitään sille, että silmistäni alkoi vuotaa ilonkyyneleet.

Puhevuoroni alkoi tulkin kautta. Näytin heti alkuun kuvia karjalaisen evakkomatkoista ja kerroin kuinka isovanhempani ja isäni joutuivat lähtemään kodistaan ja heidät evakuoitiin uudelle paikkakunnalle. Ihmiset kuuntelivat silmät suurina moista kertomusta. Voiko tuo olla totta, että myös valkolaiset ovat olleet "pakolaisia" ja joutuneet muuttamaan kodeistaan ja lähtemään uusille asuinpaikoille, vaikkakin saman maan rajojen sisällä. Tästä oli helppo jatkaa, sillä kuulijat kuuntelivat tarkkaan.

Kesken puhettani pyysin niitä, jotka ovat tulleet uskoon viimeisen kuu-

Uudestisyntynyt Matteus

den kuukauden aikana, nostamaan kätensä. Noin 80% heistä nosti kätensä ja laski ne sitten alas. Tuli ajatuskatko, en osannut jatkaa puhettani, sillä se mitä olin nähnyt oli niin mahtavaa, että silmäni eivät jaksaneet sitä uskoa. Pyysin heitä nostamaan kätensä vielä kerran, mutta pitämään ne ylhäällä. Katsoin tulkkiin päin ja kysyin: "Tiesitkö sinä tämän?" Hän ei ollut huomannut, koska oli keskittynyt tulkkaukseen. Siinä me molemmat katsoimme noin 300-päisen joukon yli. Katsoimme toisiamme ja aloimme itkea ja sitten halattiin pitkään. Salin ylle tuli ihmeellinen taivaallinen tunne, aivan niin kuin Isä taivaan olisi katsonut meitä ja sanonut: "Minä näen teidät ja minä olen mielisäni."

Jatkoin puhettani, joka kesti pit-

kään yli tunnin. En pitänyt alttarikut-sua ja silti eteen tuli noin 60 ihmistä rukousjonoon. Kysyin tulkilta, mitä he odottavat. Hän sanoi: "He haluavat seurata Jeesusta." Siellä ihmismassan keskellä rukoiltiin monien puolesta.

Yhtäkkiä huomasin, kun mies käveli käytävää pitkin hyvin vihaisena. Ehdin juuri kysyä vieressäni olevalta iranilaiselta veljeltä, että pitäisikö minun olla huolissani. Samalla tämä veli hyp-päsi eteeni ja esti nyt jo huutavan musliimin pääsemästä kimppuuni. Sain tietää myöhemmin, että tätä seurakun-taa aina uhataan ja heillä oli minulle-kin järjestetty turvallisuusmies, jota nyt tarvitsin.

Muhammed jatkoi huutoaan vaikka oli kiinniotettuna. "Minä tapan sinut!" Sain hänelle: "Sinä häiritset näitä ihmisiä, jotka haluavat rukousta. Mene ja istu tuohon etupenkkiin ja pysy siinä kunnes olen valmis."

Mies totteli ja istui siinä toiset parikymmentä minuuttia. Kun menin hänen luokseen, (kahden turvallisuusmiehen kanssa) sain, että nyt mennään kahville. Mies käveli nöyrästi perässä. Ostin itselleni sekä hänelle kahvit. Turvallisuusmiehet istuivat samaan pöytään. Sain Muhammedille, että nyt saat puhua. Hän alkoi huutaa kurkku suorana ja kirosi, koska minä petän musliimeja jättämään uskonsa. Tätä jatkui lähes tunti, enkä saanut paljonkaan sanottua. Kysyin saanko minä nyt

sanoa jotain. Sain luvan.

Kerroin hänelle, että tänä iltana hänen matkansa Jeesuksen luo on alkanut. Muhammedin silmät löivät tulta vihasta ja hän huusi, että ei varmaan ole! Sain: "Joudut nyt tosiasian eteen. Onko Jeesus se mitä sanoo olevansa vai ei?" Jatkoin, ettei minulle tulla huutamaan ja uhkailemaan, ja koska meistä nyt tulee ystävät, niin hän joutuu katsomaan sitä Jeesusta, joka asuu minussa. Toinen tunti meni ja ilta oli jo pitkällä. Sain lopuksi, että vuoden päästä, kun tulen takaisin tähän seurakuntaan, niin silloin hän on jo Jeesuksen seuraaja. Mies nauroi ja erosimme ystävinä.

Vuotta myöhemmin olin samassa seurakunnassa ja soitin Muhammedille, että tuleppas taas kahville. Hän tuli ja sanoi ensimmäiseksi, älä kutsu minua Muhammediksi vaan Matteukseksi. Katsos noin kuusi kuukautta sitten aloin seurata Jeesusta ja menin kasteelle ja muutin nimeni. Sinä olet Jeesuksen profeetta.

Tänään Matteus on yliopistossa, missä hän väittelee ateistien kanssa uskostaan. Ystävyytemme jatkuu.

Ari Rocklin

Israelista uutisia – vuosi 5777

Olen kirjoitellut rukousystävillä henkilökohtaisiakin asioita koska monet kyselevät vointiani nyt kun olen jo ylittänyt 81 vuoden "ikäriman". Silloin kun tulin eläkeikään, en jäänyt eläkkeelle vaan aloitin uuden "uran" isäni raamattutyön vastuullisena jatkajana, hänen pitkän päivätyönsä päättyessä 1998.

Raamattujen tarve täällä ei ole ollenkaan vähentynyt, päin vastoin. Heprean, arabian ja venäjänkielisistä on edelleen suurin kysyntä, mutta myös monia muun kielisiä pyydetään. Täällähän ei ole "kristittyjen Raamattuja" ollenkaan saatavana tavallisissa kirjakaupoissa. Ne täytyy joko ostaa Raamattuseuran kaupasta tai pyytää niitä meiltä ja saada ne postissa "rahatta ja hinnatta" kuten vanha Raamatun käännös sanoo Jes. 55:1. Se oli isäni ensimmäinen periaate työssään ja toinen oli "juutalaiselle ensin" Room. 2:9-10. Näin olemme työtämme jatkaneet edelleenkin. Kalervo hoitaa Raamattujen postitukset ja minä kirjeenvaihdon Raamattuseuroihin, kirjapainoihin ja tukija ystäviin.

Kolme vuotta olen asunut yksin leskenä, mutta nyt nuorin poikamme Jonathan muutti USA:sta luokseni asumaan vaimonsa ja tyttärensä kanssa. Nyt on taas elämää talossa, kun 7-vuotias Naomi tuo ikäisiään tovereita luokseen leikkimään ja he voivat panna hetkessä huoneen sekaisin. Jonathanilla oli erittäin hyvä työpaikka fysioterapeuttina ja heillä oli kaunis koti Minnesotassa. He ovat molemmat elävissä uskossa ja monella tavalla nyt tukena minulle. Heidän tänne tulonsa oli suuri elämänmuutos heille, ja todella suuri rukousvastaus minun nykytilanteeseeni ja avuksi moniin raamattutyönkin asioihin.

Elämme nopeasti muuttuvien lopu-

najan tapahtumien keskellä, jotka yhä enemmän keskittyvät Israelia vastaan ja sen kansan vuosituhantisen historian mitätöimiseen jopa YK:n komitean äänestyksellä! Ei enemmistö äänillä voi muuttaa minkään kansan historiaa. Israelin Jumala on edelleen olemassa ja kaikki Hänen Sanansa lupaukset Israelille ovat voimassa ja tulevat toteutumaan ehkä hyvinkin nopeata vauhtia. Hesekielin luvut 38 ja 39 alkavat pian olla ajankohtaisia. Kuitenkin kaikille Herran omille kuuluu Jeesuksen sanat: "Kun nämä alkavat tapahtua, rohkaiskaa mielenne ja nostakaa päännne, sillä teidän vapautuksenne on lähellä." Hän yhdistää tähän opetuslastensa "vapautukseen" vertauksen viikunapuusta eli Israelista ja sen henkiinheräämisestä ja olemassaolosta. Luuk. 21:24-36 on väkevä sanoma juuri meidän aikamme kristilliselle maailmalle joka on nopeata vauhtia luopumassa Jumalan Sanan arvovallasta.

Israelissa on nyt vuosi vaihtunut ja 3.10.2016 on alkanut juutalaisen kalenterin vuosi 5777. Raamatun numero-logiassa seitsemän merkitsee: "täydellisyys"/valmiiksi saaminen. Tässä mielessä tämä vuosiluku on enteellinen. Raamatun kalenterissa on monia mielenkiintoisia asioita esim "sapattivuosi" jolloin pelto jätettiin kylvämättä lepäämään vuodeksi, niin että se kantaisi seuraavana vuonna paremman sadon.

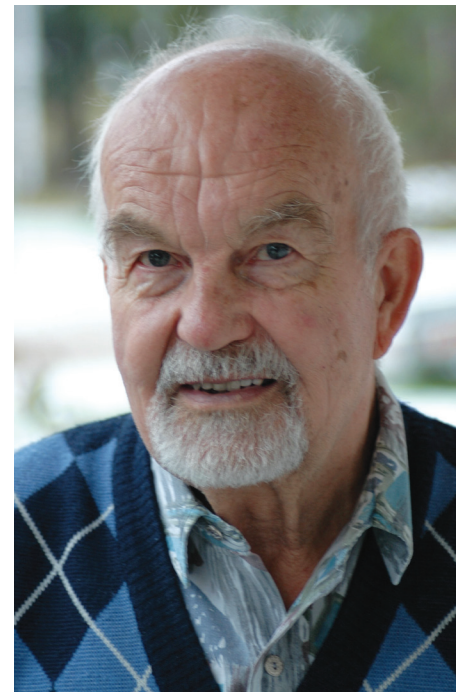
Sapattivuosi oli joka seitsemäs vuosi. Kun sitten oli kulunut seitsemän sapattivuotta eli 49 vuotta, niin viideskymmenes vuosi oli Israelin kansalle "riemuvuosi" jolloin velat saatiin ja annettiin anteeksi. 3 Moos. 25:1-12 Juutalaisten keskuudessa on vuosisatojen aikana ollut rabbeja jotka ovat ennustaneet tulevia asioita, jotka todella ovat tapahtuneet. Esim. rabbi Judah Ben

Smuel ennusti 1200 luvulla, että ajasta, jolloin pakanat ottavat Jerusalemin haltuunsa seuraa 10 riemuvuotta eli 500 vuotta ja sitten alkaa Messiaaninen aika. 300 vuotta myöhemmin vuonna 1517 Turkin ottomaanit valtasivat Jerusalemin kaupungin ja pitivät hallussaan seuraavat 400 vuotta. Englantilainen Raamattuun uskova kenraali Allenby mursi ratsujoukoillaan turkkilaisten pääpuolustuslinjan 30.10.1917 Beersheba ja näin hänelle avautui tie Jerusalemiin, joka sitten antautui hänelle laukaustakaan ampumatta! Englanti sai Palestiinan haltuunsa ja julkaisi ns. Balfourin julistuksen, jossa koko Palestiina luvattiin juutalaisille omaksi maaksi, ja muut lähi-idän alueet jaettiin arabi-sheikeille omiksi valtioiksi.

Silloin oli kulunut tasan 400 vuotta eli 8-Riemuvuotta. Sama rabbi oli myös sanonut, että yhdeksännen Riemuvuoden aikana Jerusalemi olisi "ei kenenkään maata". 50 vuoden ajan se oli todella ollut Kansainliiton julistamana "kansainvälisenä kaupunkina" (1917- 1967) 50 vuotta myöhemmin, Israel valloitti Jerusalemin kaupungin vanhimman historiallisen osan ja julisti sen omaksi pääkaupungikseen 1967.

Sama rabbi profetoi myös, että "Kymmenennen Riemuvuoden aikana Jerusalemi olisi juutalaisten hallussa ja messiaaniset "lopunajat" alkaisivat silloin. Kymmenes Riemuvuosi oli 1967 ja siitä on kulunut nyt 50 vuotta kun tulemme vuoteen 2017. Juutalaiset odottavat, että he voisivat riemuvuotena rakentaa temppelin uudelleen Jerusalemiin entiselle paikalleen.

Israel viikunapuu on nyt puhjennut lehteen. Luuk. 21:29-31, Psalmi 102:16. Siihen on jo nyt kasvanut "varhaisviikunoita", Jeesukseen messiaanaan uskovia juutalaisia, mutta varsinaisen sadon se antaa vasta myöhemmin. Room.

11:26-27. Nyt vielä elämme "pakanain ajassa", jolloin Kristuksen seurakunta evankelioi maailmaa, mutta se temmataan ylös ennen "vihan aikaa" maailmassa. Room. 5:9, 1 Tess. 1:10, Ilm.3:10. Sen jälkeen sen julistustehävä siirtyy Jumalan sinetöimille 144 000:lle juutalaiselle Jumalan palvelijalle, ja heidän työnsä tuloksena suuren ahdistuksen keskellä, tulee uskoon "suuri (valkoinen) joukko, jota kukaan ei voinut laskea". Näin on kirjoitettu Ilmestyskirjan luvussa 7, mutta tästä asiasta ei yleensä seurakunnissa opeteta mitään! Kuitenkin Jumalan Sana on annettu meille "opetuksiksi, nuhteeksi, ojennukseksi ja kasvatukseksi vanhurskaudessa" (Tim. 3:16).

**Herran armon varassa ja hänen tulemustaan tähyillen,
Olavi Syväntö**

JATKOA SIVULTA 6

hengittären makuuhuoneeseen Panchita (virallinen nimi Francesca Castillo Carrio) on iltapäivälevolla, mutta piristyy yllätysvieraan saapessa. Pian hän istuu sängyn reunalla ja teemme tuttavuutta. Lämmin kädenpuristus antaa viestin sydämellisestä ihmisestä. Hänen tarkastelevassa katseessaan on kiinnostuksen leima mikä kertoo: "Haluan tietää kaiken." On ihmeellistä ajatella että, tämä 3.11.1906 syntynyt henkilö oli jo 11-vuotias tyttö kun Suomi itsenäistyi vuonna 1917. Myös se tuntuu ihmeelliseltä että yli sata vuotta palvelleet omat hampaat toimivat hyvin Panchitan nauttiessa kolme ateriaa päivittäin.

Hänen yksinkertainen ja terveellinen

ruokavalionsa ei ole paljoakaan heilahdellut viimeisen sadan vuoden aikana. Siihen kuuluu oleellisesti papuja, maisia, tuorepaprikkaa, kalaa ja jugurttia. Juomana jokaisella aterialla Panchita nauttii Costa Rican tunnettua kahvia sokerin ja maitotilkan kruunaamana. Kodin matriarkan rauhallinen ja iloinen mieliala ilman suurempia paineita tuntuvat vaikuttavan terveellisen ruuan lisäksi pitkän iän salaisuuteen. Sananlaskut 17:22: "Terveystyö on iloinen sydän, mutta murtunut mieli kuivuttaa luut."

Costa Rica on Keski-Amerikan maista tiheimmin asutettu, mutta poliittisesti kaikkein rauhallisin, jossa armeija lakkautettiin vuonna 1948. Panchitan viidestä lapsesta yksi on kuollut. Hänen vanhin poikansa on 94-vuotias

Paolo. Tämän kirjoituksen julkaisuun Panchita on täyttänyt 110 vuotta. Lasten isä ei koskaan saavuttanut äidin elämänsämittaa.

Panchitalla on vielä 109 - vuotiaana tarkasteleva ilme, joka kertoo "haluan tietää kaiken". Hänen laaja tieto ja elämäkokemus ei rajoitu vain järkeilytasolle, mutta usko Jumalaan on Panchitalle tärkeä asia.

Ennen hyvästelyä kysyn Magdaleenalta vielä jotain: "Onko uskolla merkitystä Panchitan elämässä?" Silmäkontaktin vahvistamana hän vastaa: "Sillä on erittäin suuri merkitys. Usko Jumalaan on Panchitan elämän kulmakivi." Nicoyan alueella on paljon muita yli satavuotiaita, mutta Panchitan valoinen olemus jää matkustamaan sisimpääni, kun linja-auto jälleen nousee ja laskee Costa Rican mäkisellä kylätiellä.

Teksti / Kuvat: Eero Sorila

Amerikan Viulu

Synnyin viimeisenä lapsena yksitoistahenkiseen perheeseen juuri sodan loputtua. Kodissamme laulettiin ja soitettiin paljon hengellisiä lauluja, olivathan vanhempani tulleet jo nuorena uskoon Karjalan kannaksella.

Äitini oli käynyt musiikkia painottavan kansanopiston nuorena. Isäni oli matkustanut Amerikkaan vuonna 1909. Hän liittyi Portlandissa The Apostolic Faith-seurakuntaan ja lauloi myöhemmin kyseisen seurakunnan kuorossa. Oltuaan ”lännellä” noin 16 vuotta, isäni päätti pistäytyä

tuttavalleen Laantille Portlandiin. ”Nuorimmalla pojallani on kova halu oppia soittamaan viulua. Olisiko teillä siellä seurakunnassa vaikka jokin vanha viulu jonka voisitte lähettää hänelle tänne Suomeen?”

Vastausta ei tullut heti paluupostissa, mutta se tapahtui seuraavana kesänä. Olin silloin viisi-vuotias. Rautatieasemalta tuli tiedoksianto, että Amerikasta on tullut paketti. Innostuksesta värisevällä mielellä pääsin isäni käsipuolesa asemalla olevaan postiin. Siellä se oli - Amerikan paketti, teräskiskoilla vahvistettu, suorakaiteen muotoinen

Vain yksi asia oli ongelmallinen. Kun yritin asetella normaalikokoista viulua leukani alle niin sormet eivät yltäneetkään kunnolla kielille. Län mukaan korjautuva vastoinkäyminen oli kuitenkin pikkujuttu. Olihan minulla oma viulu ja vielä ”amerikkalainen”!

Amerikan viulun lähistoriaan liittyy onneksi se, että vanhempi veljeni Oiva ”pelasti” arvokkaan soittimen ja vei sen mukanaan Helsinkiin ja alkoi ottaa soittotunteja. Olin kai seitsemän- tai kahdeksanvuotias kun sain viuluni takaisin ja silloinhan jo sormetkin ylsivät kielille.

Suomessa tapaamassa vanhaa äitiään ennen tämän kuolemaa. Kuitenkin Suomeen tulo jäi lopulliseksi. Avioliiton solmiminen äitini kanssa muutti paluuaikeet.

Itse muistan ihailleen erityisesti viulun soittoa jo aivan muutaman vuoden ikäisestä asti. Kodissani vieraili paljon vanhempieni tuttavuuksia. Heidän joukossaan olivat viuluilla duettoja soittavat Öhenberg ja Skogberg Tampereelta. Heikin olivat olleet jossain elämänsä vaiheessa Amerikassa. Suorastaan hurmaantuneena katselin ja kuuntelin heidän soittoa. Olin kai neljävuotias, kun aloin vaatia itselleni oikeata viulua.

Vähempi ei auttanut, vaan isäni piti kirjoittaa Amerikan

fanerilaatikko, joka oli kunniotusta herättävillä amerikkalaisilla leimoilla varustettu. Kotona isä ryhtyi avaamaan huolellisesti pakattua ”aarrearkkua”. Fanerilaatikon sisältä paljastui musta viulukotelo. Luulen, että isänikin sormet vähän vapisivat, kun vanhan kotelon lukko avattiin... VIULU! Vanha, punaruskea viulu. Isäni kädestä viulu siirtyi minulle. Olin kuin toisessa maailmassa. Huomasin, että e-kielen puolelta pelkkä puu oli tullut lakan alta kauniisti kuluneena näkyviin. Samoin leukatuen alta lakka oli kulunut niin, että kannen lustot olivat ikään kuin pinnassa. Kaikesta näki, että viulua oli soittanut ammattilainen ja että sitä oli soitettu paljon.

Göteborgin kuoro, jota johti Lauri Tomminen Smyrnakirkon alakertasalissa. Vuosi on 1962.

Kuva otettu samana päivänä, kun viulu tuli Amerikasta. Eino sisaruksia kuvassa.

Vein vuosia sitten viuluni arvioitavaksi huippuasiantuntialle Risto Vainiolle Helsinkiin. Hän totesi mm. että viuluni on rakennettu joskus Saksassa. Rakennusvuotta ei ole tiedossa, mutta kaikesta päätellen se lienee tehty joskus 1800-luvun puolella.

Itse innostuin jousisoittinrakentamisesta joskus parikymmentä vuotta sitten ja olen tehnyt useita soittimia italialaisten A. Stradiwariuksen

Eino 9-vuotiaana. Silloin sormet ylsivät jo hyvin viulunkielille.

kuin Guarneriuksenkin mallien mukaan. Vaikka yhden viulun rakentamiseen menee noin 350 työtuntia, kaikki eivät kuitenkaan soi yhtä hyvin. Sointiin vaikuttaa teotavan lisäksi oleellisesti käytetyn puun laatu ja ikä. Tietysti jousisoittimien pintakäsittelyllä ja lakkauksella on oma merkityksensä.

Amatööriviulistina olen 60 vuoden aikana soittanut kymmenillä eri soittimilla, mutta ”amerikanviulun” veroista en ole tavannut. Sen soinnissa löytyy juuri se äänenväri ja jalostuneisuus mikä on vain vanhoissa paljon soitetuissa viuluissa.

Eino Sirkkiä

What exactly is tentmaking?

November 2016 I had the privilege to attend a Tentmaking Course facilitated by GO/TENT in Hattingen, Germany. What exactly is "tent-making"?

Something to do with camping, you may think? Not quite. A tentmaker is one who seeks to serve Jesus by working, often in another land or culture. Rabbi Sha'ul, also known as the apostle Paul, was a tentmaker. He earned his income by working. But his work also enabled him to travel to foreign lands and to engage with other tentmakers. You could call this "market place ministry". A tentmaker may be a student, a job taker or even a job maker.

The fact is, we spend most of our lives working. At work, we also meet the most people and engage in relationships. Did you know that most people have become believers in Jesus because of the witness of a colleague at work or a neighbour on the street. With the integration of faith in our daily work life, doors will open to sharing our faith, which leads to new believers and disciples.

We may think that by now the entire world has heard about Jesus. Not so. Many parts of Africa,

Asia and Arabic speaking countries have few if any believers. To apply as a traditional missionary to many countries may be not possible but if you go as a professional, the doors are open. In addition, the world is now coming here. Many of your new colleagues and neighbours may have arrived from various unreached countries. You have an opportunity to build relationships right where you are.

But there are challenges to tentmaking. Crossing cultural, communication and relationship differences may be difficult. This is where tentmaking training comes in. I highly recommend the tentmaking course. Visit globalopps.org for more information. A course may be coming to your area soon.

The good news is that you do not need to be a professional missionary or theologian, just a professional tentmaker, using your skills at home or abroad to build relationships and share your faith.

Text and photo: Hank Myra

Jälleen yhdessä

Olimme 26.11. 2016 Vancouverin Kotikirkossa muistelemassa Kaarina Noson elämänvaiheita. Yksi pojista, Jouko, oli kirjoittanut äidistä ja perheen elämästä monia mielenkiintoisia asioita. Samaan aikaan kirkon seinällä näytettiin kuvia menneiltä vuosikymmeniltä. Yhden kuvan teksti - Jälleen yhdessä - suorastaan pyyhkäisi pois kaiken suremisen.

- Minun rakas äitini syntyi 23.8. 1923 Uukuniemellä Latvasyrjän kylän lähellä Karjalassa. Tässä Arvi ja Ester Jänneksen perheessä oli viisi lasta.

Kaarina joutui 16-vuotiaana lähtemään evakkoon, mutta palasi kotiin välirauhan aikana. Rakennukset rakennettiin uudelleen ja kun kaikki oli saatu kuntoon, karjalaiset joutuivat jälleen evakkoon. Talvisodasta tuotiin tähän kotiin samana päivänä kaksi järkyttävää viestiä. Perheen kummitkin pojat, Arvi ja Jouko olivat joutuneet sodan uhreiksi.

Kaarina opiskeli Tuusulassa puutarha-alan opettajaksi. Niihin aikoihin hän tuli uskoon ja liittyi Järvenpäässä pieneen uskoviin ryhmään. Liittyi myös kuoroon, jota johti kitaroita rakentava Jaakko Noso. Nuori Kaarina piteli laulukirjaa johtajalle, ja tuhahti - No Jaakko, aloita jo! Jouko väläytti tässä jotain tyyppillistä. Niissä vaiheissa syttyi rakkaus ja vuosien varrella muotoutui Jaakon ja Kaarinan perhe. Siihen kuuluu Leila, Jouko, Jyrki ja Anne-Maria. Kaikki olivat nyt koolla kuuntelemaan näitä muistelmia.

Jaakko ja Kaarina Noso

Jouko kertoi äidin leipomista pullista, kotipuutarhan marjapensaista ja mehun valmistuksesta. Äiti osasi ja äiti opetti. Hän opetti myös lapset Jumalan tuntemiseen ja rukoili perheensä puolesta. Saarnamiehiä kävi ja heistä huolehdittiin. Jo aikaisemmin olimme kuulleet, miten Jaakon kitaratehdas tuotti tuhansia korkealaatuisia soittimia ja työllisti monia. Noso-merkkiset kitarat ovat suuressa arvossa tänäkin päivänä.

Vuonna 1966 Noson perhe muutti Kanadaan, ja Joukon raportti siitä vaiheesta oli hauska ja mielenkiintoinen. Pontiac Station Wagon pakattiin täyteen ja lähdettiin Torontosta kohti länttä. Englantiakin opittiin matkalla, mikä ero on sanoilla West ja East, vaikkakin vasta kun oli ajettu puoli päivää väärään

suuntaan. Vancouverin Kotikirkko otti tulijat vastaan, ja uskovien yhteys kaikkineen rikastutti elämää monella tavalla.

Kuvat Noson perheen elämänvaiheista vaihtuivat edelleen kirkon seinällä. Jälleen yhdessä-kuva pysäytti joka kerta ajattelemaan. Siinä istuivat jo ikääntyneenä Jaakko ja Kaarina kotipihaan keinusssa. Jaakko kuoli jonkin aikaa sitten lähes satavuotiaana, ja nyt pääsi Kaarina samaan taivaan kotiin, jonne niin kovasti ikävöi. Oli koittanut uuden kohtaamisen hetki.

Jumala on varannut omilleen jotain aivan huikaisevaa. Ajatella, pimeän kuoleman jälkeen voidaankin taivaan puutarhoissa olla jälleen yhdessä. Jos täällä maan päällä on kotipuutarhassa ihanaa yhdessä kiihkutella, voi vain kuvitella millaista kaikki on siellä Jumalan puutarhassa.

Jouko päättikin puheensa näin. Tämä meidän Rakas Muti (mother) muutti viime lauantaiamuna enkelsaatossa maailmasta parempiin oloihin. Oloihin, jonne hän oli jo kauan kaivannut.. varmaankin hoitamaan taivaan puutarhaa.

Leevi Myyrä

*Sisäiset ankeudet nousevat,
täyttävät mielen.
Turhaa kuormaa, menetettyä voimavaraa.
Pystyisinkö työntämään
painolastini meren syvyyksiin.
Koska Isämmekin on unohtanut syntimme.
Hänen armonsa alla en ole
oikeutettu tuomitsemaan
itseäni väärin.
Herra, opeta meille päiviemme määrä,
että saisimme viisaan sydämen.*

mia chorin

Sirkka-Liisa Romu 80 vuotta!

Tammikuun ensimmäisenä päivänä tätä kuluva vuotta meillä Torontossa oli juhlaa Sirkka-Liisa Romun täytässä kunnioitettavat 80 vuotta.

Yhteinen taipaleemme Jumalan Valta-kunnan sanansaattajina alkoi vuonna 1959 solmiessamme avioliiton Alahärmässä Etelä-Pohjanmaalla. Olimme tavanneet toisemme edellisenä syksynä Paimion raamattuopistolla vastauksena rukouksiimme. "Vakka löysi kantensa" ja sen olemme saaneet molemmat kokea ja siitä iloita maailman eri puolille johtaneen kutsumustyömme aikana.

Olen Jumalalle syvästi kiitollinen Sirkka-Liisastani, jota ilman en olisi pystynyt vastaamaan omasta osastani taakse jääneitä työntäyteisiä vuosiamme muistellussa, joiden määrä on jo 58. Yhteinen työmme alkoi Etelä-Pohjanmaalta, josta monen seurakunnan lä-

hettäminä lensimme Japaniin lähetystyöhön, ensimmäisen kerran vuonna 1963 kahden pienen poikamme kanssa. Japanin työssä ahersimme tuolloin aina vuoteen 1977. Sirkka-Liisalla on aina ollut aivan oleellinen osa työssämme, olipa se sitten mitä tahansa. Evankeliumia julistettiin Japanissa suurille ja pienille, rakennettiin uutta kirkkoa ja lastenkoulua, opiskeltiin kieltä ja hoidettiin kotityöt. Se oli täyttä elämää ja täyttä työtä.

Noiden Japanin vuosien jälkeen tuli elämäämme jakso, jonka aikana palvelimme Pietarsaaren ja Sodankylän seurakuntia, molempia noin kolmen vuoden ajan. Sen jälkeen muuttimme "länsirintamalle" ja palvelimme Sault Ste. Marien ja Vancouverin seurakuntia noin seitsemän vuoden ajan kunnes Sodankylä kutsui meidät takaisin. Siel-tä käsin Jumala avasi meille uudet ovet

ja saimme tehdä työtä yhdessä Bulgariassa yli kaksi vuotta. Se oli työntäyteistä aikaa. Jumala maksoi meille ruhtinaallisesti monien vaikeuksien jälkeen Bulgariassa syntyneen herätyksen muodossa taakse jääneet matkan vai-vat ja kyyneleet. Tunnustan, että ilman Sirkka-Liisaa en olisi yksin kaikesta selvinnyt.

Japanissa saimme vielä olla vaki-tuisessa työssä mukana noin kahden ja puolen vuoden ajan Kiotossa ja lyhyempien ja pitempien matkojen muodossa monet vuodet Japanissa. Ilmajoella palvelimme yhdessä paikallista seurakuntaa noin kuusi vuotta. Työmme on aina jatkunut ilman taukoja seurakunnissa vierailien, Suomessa ja muuallakin maailmassa. Ja nyt jälleen saamme olla täällä Kanadassa auttaen Toronton seurakuntaamme. Sirkka-Liisalla on kyky huomata ja huomioida yksin jääneitä ja

apua tarvitsevia. Heidän luonaan yhdessä vieraileminen onkin tullut yhdeksi avainasiaksi nykyisessä seurakuntatyössämme.

Rakasta puolisoani, Sirkka-Liisaa, siunaten koko sydämeistäni ja hänestä Jumalaa kiittäen:

Romupappisi Jaakko Romu

Music, Teaching and Todistaja... continued

CONTINUED FROM BACK PAGE

and she remembers a specific service that impacted her life in a huge way.

"I had two friends, Amy and Eva Wirkkala with whom I played. I remember being 5 or 6 years old and sitting with Amy and Eva in the church service. We just wept because the power of the Holy Spirit was so strong. There was no other reason for us to be weeping. It was during the time of the revival in Naselle, around 1934."

Music has always been a very important part of May's life. She started playing piano and organ in church at 12 years old. May has taught piano for 50 years with 30 students a week. She is a musician who plays mostly by ear and still makes beautiful music today. I had the pleasure of hearing her play when visiting her home. Her fingers ran across the ivories with such ease and musicianship.

When she was three years old, she remembers coming home from Sunday school and going straight to the piano to play the tunes she heard that Sunday. She was five years old, when one of the members of her church was visiting, and May wanted to play the piano for him.

"I went to the piano and took the book and asked him to turn to this certain song. He opened the book to just any song, thin-

king that I didn't know how to read anyway. To his amazement, I told him that is not the right page. In grade three I learned to play the coronet so well that I was allowed to play in the grade four band."

How did you end up working for Todistaja?

"My mother Aili had worked for Todistaja for many years before she went blind. Around 1978 I took over when she could no longer do it. My mother had a list of all the subscribers and so I took on the task of contacting them when it was time to renew. My mother died in 1981. She was the church treasure for missions and wrote to 800-900 missionaries. She also collected used clothes and sent them off to different countries during the war."

High School Years

"On the day after I graduated in 1946, my friend Elsie Ovaska and I took the train to Butte, Montana heading to Newell, South Dakota to do ministry work. The church in Newell didn't have a pastor, and there were a lot of Finnish people in the community at the time. Elsi did the preaching and I played the piano."

May remembers the South Dakota camp tent meeting in Rapid City where she met the Carmichael family. Ralph Carmichael, was the song leader.

May at her Piano

One morning he heard May playing the piano, and was so impressed he asked her if she would be willing to accompany him on his violin. Elsi and May were suppose to leave for North East Dakota but because Mr. Carmichael begged her to stay for the whole camp, she obliged.

Soon after that, May got a bookkeeping job at a creamery in Grays River, WA. She worked there for four years. It was there that she met her first husband as he was on the board of directors.

"He found out that I was taking piano lessons in Longview and offered to give me a ride there. When he dropped me off back home he gave me a box of chocolates. He was not a Christian and I had decided after a few

months if he doesn't make a commitment to the Lord, I will have to break-off the relationship. An evangelist came to town and so he came to the last service and gave His life to the Lord. I was a little bit concerned that he made this decision because of me but when we got to the car he broke down and cried. I knew then that it was for real. Shortly after that he was water baptized. That summer we were married and soon came two additions to the family, Robert and Sharon. In 1991 my husband passed away."

The Journey continues...

May has re-married to Bob Adair and they have celebrated their 19th anniversary. May tells about the time when Bob was still married to his first wife, who had cancer. She always admired how well he took care of his wife during the five-year battle. May says she had no plans of ever mar-

rying again but God had another plan. "I knew that God was in our relationship when Bob and I started to date", she says with conviction.

May closes with these words: "The faithfulness of the Lord has been a big part of my life. When I have needed Him, He has been there. You have to trust Him that He will take care of you and do what is best for you. So many times when I look back at how things have happened in my life, I could see that at the time it was tough, but there was a reason for it. Keep your mind on the Lord for He has your life all planned. Even before you were born He planned your life. He will be there until the end. It isn't always easy but you just have to learn to trust Him. Give God the control of your life."

**Text and pictures:
Outi Alopaeus**

Sylvia Rukkila
M.DIV. RMFT
Marriage & Family
Therapist

Skype e-Counseling for Couples & Individuals | Cancer Support
✉ sylviarukkila@gmail.com | www.sylviarukkila.com
416 903 9819

Tartu kiinni iankaikkiseen elämään

Tällä palstalla kerrotaan lyhyesti Jumalan pelastussuunnitelma ja neuvotaan, kuinka tullaan Jumalan lapseksi.

1. Jokainen ihminen on syntinen. "Sillä kaikki ovat syntiä tehneet, ja ovat Jumalan kirkkautta vailla" (Room. 3:23). Synti hukuttaa ihmisen kadotukseen.

2. Jumala rakastaa sinua. "Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" (Joh. 3:16).

3. Jeesus on ainoa pelastaja. "Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa, sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman" (Apt. 4:12).

4. Sinun tulee katua synteesiä, pyytää anteeksiantoa ja uskoa Jeesuksen sovitus-työhön ristillä ja henkilökohtaisesti vastaanottaa Jeesus Kristus Herraksesi ja Vapahtajaksesi. Kun otat Jeesuksen vastaan, sinusta tulee Jumalan lapsi. "Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimensä" (Joh. 1:12). Tätä kutsutaan uudestisyntymiseksi. "...joka ei uudestisynny ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa" (Joh. 3:3).

5. Rukoile näin:

Herra Jeesus, minä ymmärrän, että olen syntinen, ja uskon, että Sinä kuolit ristillä minunkin puolestani. Haluan nyt avata sydämeni oven ja ottaa Sinut vastaan Vapahtajakseni ja Herrakseni. Hallitse Sinä kaikkea tästä lähtien ja auta minua elämään Sinun tahtosi mukaan.

Jos olet rukoillut tuon rukouksen todella vilpittömästi, sinä olet nyt Jumalan lapsi, pelastettu ja matkalla iankaikkiseen elämään.

Sudbury, Ontario

SIION

SUDBURYN SUOMALAINEN HELLUNTAISEURAKUNTA

Finnish Pentecostal Church 705.522.2164
 Pastori: **Markus Rukkila** 705.920.9819
 1843 Paris St. Sudbury, ON P3E 3C5
 Puh. (705) 522-2164 E-mail: info@siionchurch.com
 Web sivu. siionchurch.com

Su • **Päiväjuhla** klo 10.00
 • **English Service** klo 12.00
 Ke • **Sana, rukous** klo 14:00

Radio-ohjelmat: Sudbury La. klo 8.30 - 95.5 FM.
 Timmins La. klo 8.30 - 105.5 FM.

TERVETULOA WELCOME

Sault Ste. Marie, Ontario

Kotikirkko

LifeSpring Church
 891 peoples rd,
 Sault Ste Marie, ON, P6C 3W1

Puh & Fax 705.253.8383 Sähköposti: finnchurch@gmail.com
 Pastori Rudolph Hyvärinen 705-253-8383 Internet: www.finnishchurch.com

SUNNUNTAISIN:
 9:30 AM AAMUKOKOUS
 10:30 AM SUNDAY CELEBRATION,
 KIDS CHURCH, NURSERY

KESKIVIIKKOISIN: 2 PM SANA JA RUKOUS
TORSTAISIN: 7 PM IGNITE

Puhelinhartaus: 705.253.2427

Minä iloitsin, kun minulle sanottiin: "Menkäämme Herran huoneeseen".

Fitchburg, Massachusetts

BETHEL-SEURAKUNTA

Evangelista **Liisa Liedes**
 163 River St. #1, Fitchburg, MA 01420-3025
 Puh. 978.343.9659
 Rukoussuunnitelmat kodeissa.

Suomenkielinen hengellinen radiohartaus
Pohjois-Ontariossa
kuuluu lauantaisin klo 8.30 AM näiltä asemilta

Sudbury 95.5 FM Timmins 105.5 FM
North Bay 103.5 FM Elliot Lake 102.5
Manitoulin 102.1 FM Mattawa 93.9 FM

All other times these Christian radio stations have English Christian music and teaching from the Bible 24/7.

Puhelinhartaudet Kanadassa

Toronton Saalem - 416.222.7474
 Thunder Bayn Saalem Seurakunta - 807.767.7875
 Sault Ste. Marien Kotikirkko - 705.253.2427
 Vancouverin Bethel - 604.324.4447

KESÄN 2017 KONFERENSSI

Pidetään Torontossa heinä-elokuun vaihteessa. Torontossa toivotaan tietenkin runsasta osanottoa juhlille.

Tervetuloa mukaan!
Pastori Jaakko Romu

Toronto, Ontario

Saalem

bayview family church
 Torontoon Suomalainen Helluntaiseurakunta
 Finnish Pentecostal Church of Toronto

2570 Bayview Ave. Willowdale. ON M2L 1B3
 Tel 416-619-9176 Puh. 416-222-2291
 Pastori **Jaakko Romu** 647-938-1350
 Pastor **Darren Godfrey** Tel. 416.733.0854
 Pastor **Steve Melnichuk** Tel. 416.619.9176
 Internet-kotisivu. www.saalem.org

Su * Bayview Family church service 9:30
 Aamukokous suomenkielinen 11:00
 Ti * Päivän Sana ja rukous 11:00
 Pe * Nuorisoiilta / Youth meeting 19:30
 Puhelinhartaus 416 222-7474

TERVETULOA!

Vancouver, British Columbia

Kotikirkko

Bethel-seurakunta Finnish Bethel Church
 1920 Argyle Dr. Vancouver, BC V5P 2A8
 Puh. 604 325-5414 Internet-kotisivu. www.kotikirkko.bc.ca

Pastori **Riku Tuppurainen** 604.620.6108
 Pastori **Jarno Karjanlahti** 604.431.7400

Su • Aamukokous ja pyhäkoulu klo 10:00
 Sun • English Service & Sunday School 11:15 am
 To • Rukousta ja Raamattua klo 11:00
 Fri • Youth meeting 7:30 pm

Puhelinsana 604.324.4447

VICTORIAN KOTIKIRKKO
Finnish Bethel Church
 Pastori Lauri Tomminen Puh. 250.381.2418
 Raamattupiirin tilaisuuksista ilmoitetaan paikallisesti

Calgary, Alberta

SUOMALAINEN SEURAKUNTA

Calgary Finnish Church
Jorma Heinikainen
 1148 Fonda Crt. S.E. Calgary, Alberta T2A 5S2
 403.248.9907
 Kokouksista ilmoitetaan paikallisesti

"Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" Joh.3:16

Thunder Bay, Ontario

Saalem-seurakunta

Suomalainen Helluntaiseurakunta
 Finnish Pentecostal Church

21 Walkover St., Thunder Bay, ON P7B 1L1

Puh. 807 .767.6938 Fax 807.767. 7587
 e-mail: office@saalem.com • Puhelinhartaus: 807.767.7875
Pastori Mika Kostamo 807.633.3234 E-mail: mtkostamo@gmail.com
Pastori John Niemi 807.632.5967
Työntekijä Sam Leppänen 807.632.1993
Children and Family Pastor Jen Oswald 807.632.3809

Su • klo 9:30 Aamukokous
 Sunday • 11:00 Saalem Sunday & Kids Church
 Ti • klo 13:00 Sana & rukous
 To • klo 13:00 Eläkeläiset kerran kuukaudessa
 Thursday 7:00 pm ABLAZE Worship, word & ministry
 Friday • 7:00 pm Highway Youth

Kokoukset tulevat suoralähteyksinä: www.saalem.com

Sydämellisesti tervetuloa virkistymään Saalemiin!

Music, Teaching and Todistaja

May Adair has been a faithful spokesperson for Todistaja for almost 30 years, and still is. May lives with her husband Bob in Naselle Washington. Naselle has been an important place for the Finns over the years and today there are still many Finns there, even though the Finnish language has been mostly forgotten. The Naselle church was completely Finnish until 1940. Today, the church proclaims God's faithfulness to a new generation of believers in English.

My husband, Tapani and I had the privilege of being a part of a Sunday morning service. It was a great opportunity to thank May for the many years of good service. Many came to greet us after the meeting, and it was quite evident that they were not aware of May's work with the paper. We met with the

late Ben Wirkkala's son, Wallace Wirkkala, who is the church organist. After the service, Wilho Saari, May's brother, took us to the cemetery where many of the Finns rest today: Albert and Eva Wirkkala as well as Antti Lajunen, who died as a martyr. Before the trip home we enjoyed a lunch together with our new friends. For both my husband and me, this was such a rich and memorable trip! You will get to know this lovely lady a bit better in this interview.

"My mother came from a village in the outskirts of Rauma in Southern Finland by the name of Vasarainen. There was a revival going on in the Lutheran Church in Rauma at the time and my great grandmother accepted the Lord into her life as well as my mother, who was around five or six years old. They were very poor. My great grandfather was a seaman and had travelled around the

world and was attracted to America because there was work there.

My grandmother could not go with my grandfather to America because she felt obligated to take care of her grandmother. My grandfather was so disgusted with them that he cut all contact with his family for seven years. My great grandmother passed away and this made it possible for my grandmother to join my grandfather in America with her two children. They first came to New York and took the train to Aberdeen on the West Coast with only \$30.00 in their pockets on arrival. My grandfather's sister lived in Aberdeen and she helped them get

Grandpa that this is the "real" religion. He was an Adventist till his dying day. In 1924 my grandparents and family moved to Naselle.

My mother, Aili, took on a lot of responsibility with her siblings. She got involved with a Methodist Church in Aberdeen because there was a great revival happening at that time. She then also got involved with working for the the Salvation Army. My mother had learned to play the guitar and with a group of young people they set off for Naselle to hold services. It was on one of these trips to Naselle that my mother met my father Wilho Saari. I remember my father playing the kantele all the time.

May and Bob Adair at their home

settled. After one trip to the grocery store, they were penniless. My grandmother was under a lot of stress, because of malnutrition and shortage of money. Soon after my grandmother had her third child followed by a fourth and fifth. She was very weak causing her to be bedridden. The Adventists came along and convinced

My father wrote a letter to my mother one day, telling her that he needed a dishwasher, which was his proposal of marriage to her. My father decided to move to America in 1916 instead of going to the Finnish Army, as some of his siblings had already emigrated to America.

May has grown up in the church

CONTINUED ON PAGE 10

Uusi tilaus Uusinta
Lahjatilaus

Nimi _____
Osoite _____
Puh. _____

Katso, milloin tilauksesi päättyy.
Se näkyy osoitelapussa.
Jos siinä on esim. merkintä 10/6/17,
tilaus päättyy numeroon 6 eli Joulukuun 2017.

Tilaushinnat

Kanadan vuosikerta \$38.00
USA \$43.00
Muut maat \$50.00 Euroina 45

Lahjatilaushinnat:

Kanada \$35.00
USA \$38.00
Ulkomaille \$50.00

(Ilmestyy 6 kertaa vuodessa)

Liitä mukaan sekki tai money order nimellä

Mission Press Society
1920 ARGYLE DRIVE
VANCOUVER B.C. V5P 2A8
E-MAIL: editor@todistaja.com

1920 ARGYLE DRIVE
VANCOUVER B.C. V5P 2A8
E-MAIL: editor@todistaja.com

Tervehdys sinulle ystävä,
Sinun lahjoituksesi auttaa meitä jatkamaan Todistaja Lehtien levittämistä ympäri maailmaa. Mission Press Society toimii lahjoitusten turvin. Todistaja Lehti pyrkii painetun sanan avulla auttamaan ihmisiä saamaan kosketuksen elävään Jumalaan. Kiitos sinulle!

Nimi _____
Osoite _____
Puh. _____

Haluaisin lahjoittaa Todistajalle:

\$50.00

\$100.00

\$250.00

\$500.00

Toinen Summa \$ _____

Voit osoittaa lahjasi nimellä
Mission Press Society.
Lahjoitukset ovat virallisesti
verovähennykseen kelpaavia
Kanadassa.

PASTORIN PAIKKA AVOINNA

Pienessä, kaksikielisessä (suomi/englanti) helluntaikirkossa Pohjois-Ontariossa. Etsimme kokenutta pastoria, joka on täysin omistautunut Jeesuksen Kristuksen seuraaja ja uskoo Jumalan Sanan täydelliseen auktoriteettiin. Hakijalla tulee olla kokemusta seurakunnan johtamisesta, sen kasvun kehittämisestä ja yhteydenpidosta koko yhteiskuntaan ja ylläpitää kirkkokunnan oppijärjestelmää. Työ: Täysipäiväinen kokenut pastori; Koulutus: Raamattukoulun käynyt; Kokemus: Työkokemusta vastuullisena pastorina, laulu- ja ylistysryhmän johtamisesta ja muissa seurakuntaan liittyvissä tehtävissä. Kirkon sijainti: Kotikirkko, Lifespring Church, 891 Peoples Rd., Sault Ste Marie, ON P6C 3W1, Puh. 705-253-8383

PASTOR SEARCH

Sault Ste. Marie, Ontario Finnish Pentecostal Church is looking for a Full-time Senior Pastor to lead a church in Northern Ontario. Applicant must be a committed follower of Jesus Christ and believe in absolute authority of scripture. The applicant should be experienced in leading a church, developing church growth and community outreach and support the church's doctrinal statement. Preferred Education: Bible College Degree; Experience: Pastoral, leading worship, administrative duties. Church address: Lifespring Church, 891 People's Rd., Sault Ste. Marie, Ont., P6C 3W1, Phone: 705-253-8383